

Galicia

OS SALARIOS TEÑEN QUE DESPEGAR EN 2019

Redacción.- Os datos da Enquisa Trimestral de Custo Laboral do cuarto trimestre de 2018, publicados esta semana polo INE, volven mostrar unha realidade moi preocupante, con serias consecuencias para a economía española e para o benestar de millóns de fogares: a bonanza económica e das empresas non se está trasladando aos salarios, que en 2018 volveron a perder poder de compra.

No cuarto trimestre do ano, tanto o custo laboral como o custo salarial totais por traballador e mes aumentaron un 0,9% respecto ao mesmo trimestre do ano anterior. Cos datos coñecidos, ambos os custos crearon no conxunto de 2018 un 1%. Posto que o IPC medio en 2018 foi do 1,7%, os salarios perderon sete décimas de poder adquisitivo no que foi o quinto ano completo de crecemento do PIB desta fase expansiva. Unha perda que se engade á sufrida en 2017 (1,9 puntos porcentuais), e que dá como resultado unha diminución salarial de 2,6 puntos no bienio.

Se se amplía a perspectiva temporal, os salarios perderon 7,8 puntos de poder de compra tras a aplicación, a partir de 2010, das políticas de recortes e a introdución de reformas laborais moi lesivas para os intereses da clase traballadora; en especial a de 2012, que desequilibrou a negociación colectiva ao outorgar un poder desmesurado ás empresas. Esa é unha das principais causas de que, nesta xa longa etapa de crecemento económico, os salarios non se beneficien da mesma, mentres as empresas aumentan os seus beneficios e re-

parten cuantiosos dividendos.

Para UGT, esta situación é inadmisíble, porque supón unha anomalía económica que está a minuar a capacidade de crecemento da nosa economía e a recadación do sector público, e impide que se pechen as graves brechas de desigualdade e pobreza que xerou a crise e as políticas que se aplicaron. O sindicato reclama a necesidade de máis e mellor emprego para consolidar un modelo de desenvolvemento máis equilibrado e sustentable, e isto pasa tamén por que aumenten os salarios.

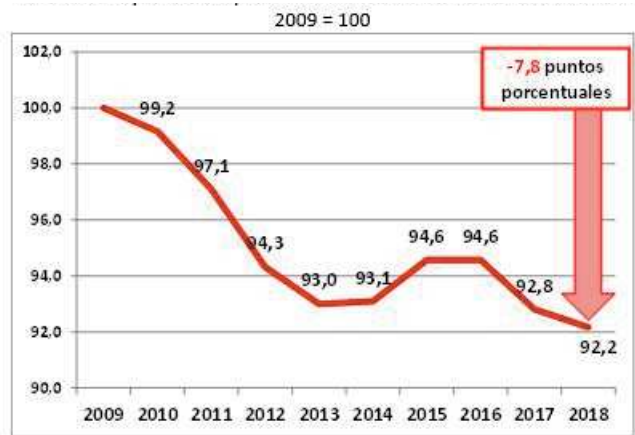
UGT lembra que o pasado ano tomáronse decisións que sentan as bases para que esta reactivación salarial se produza. Dun lado, a firma do IV Acordo para o Emprego e a Negociación Colectiva 2018-2020 (IV AENC), que obriga ás organizacións asinantes a pactar nos

cuperen parte do poder de compra perdido nestes últimos anos, e reducir a elevada desigualdade existente.

Doutro lado, o aumento do salario mínimo interprofesional en 2019 ata 900 euros ao mes foi unha medida moi importante, que recolle en parte as reivindicacións que

Perda de poder adquisitivo salarial acumulada. 2009-2018. 2009=100

Evolución do custo salarial, do IPC e do salario real. Taxas de variación anual

convenios aumentos salariais ata 2020 entre o 2% e o 3%, en función das condicións obxectivas de cada sector e empresa, e a elevar os salarios mínimos de convenio a 1.000 euros ao mes como mínimo. Estes incrementos, se a inflación non sofre shocks imprevistos, deben permitir que os salarios re-

vimos realizando desde UGT, e que debe ter continuación nos próximos anos, alcanzando os 1.000 euros en 2020, e expondo un escenario de novas subidas ata que alcance, polo menos, o 60% do salario medio do país.

Por todo iso, UGT reclama que en 2019 as empresas apliquen o asinado e aumenten os salarios reais dos traballadores e traballadoras; e que os partidos políticos asuman nos seus programas electorais a necesaria dignificación dos salarios, especialmente a daqueles máis baixos.

RATIFICADO O PREACORDO DE AMBULANCIAS NAS ASEMBLEAS DE TRABALLADORES

Redacción.- O pasado luns, despois de moitas horas de negociación, os representantes dos traballadores do transporte sanitario en Galicia e a parte empresarial foron capaces de asinar un preacordo que deixou en suspenso o día 20 o inicio da folga indefinida convocada, despois de tres semanas de folga e varias mobilizacións.

Este preacordo foi sometido á votación dos traballadores en varias asembleas que se celebraron o mércores en Vigo, Santiago, Pontevedra, A Coruña, Ferrol, Lugo e Ourense, cun respaldo do 80,81%. Polo que, a partir de agora, comezan os traballos para levar o contido do preacordo a un novo convenio que terá que ser asinado. Só neste momento, cando quede asinado o convenio, os traballadores desconvocarán de xeito definitivo a folga.

O luns nova reunión

Así, o vindeiro luns, día 25, está prevista unha xuntanza entre sindicatos e empresarios para tratar os temas que aínda quedan pendentes e intentar pechar xa un acordo definitivo que recolla as condicións sociais e laborais dos traballadores do transporte sanitario de Galicia de cara aos vindeiros anos.

A preacordo resúmese nos seguintes puntos:

Vixencia do convenio ata o 2022.

Suba salarial do 4% a partir do 1 de novembro de 2019.

Suba salarial do 3% a partir do 1 de novembro de 2020 máis unha paga única de regularización de 500 euros nese mesmo mes.

Suba salarial do 3% a partir do 1 de xaneiro de 2022.

Nas vacacións incluíranse a media de todas as percepcións do ano anterior, dende o ano 2019 e con efecto retroactivo.

As subas salariais calcularanse a partir do salario de condutor a aplicarse a mesma suba en todas as categorías.

As subas aplicaranse en todos os conceptos, agás a dietas.

A terceira paga extra terase en conta para as fórmulas das horas de presenza e horas extras.

Quedan pendentes as melloras salariais sobre os contratos en prácticas.

Chegado este punto, Óscar Vázquez (FeSP-UGT-Galicia) pon en valor o esforzo e capacidade de loita dos traballadores de ambulancias que se deixou notar tanto no seguimento masivo das xornadas de folga convocadas como na súa participación nas mobilizacións e asembleas.

Esta constancia fixo posible que este acordo vise a luz despois de tantos meses de dura negociación.

FEPMC DENUNCIA A AGRESIÓN A DOUS VIXIANTES DE SEGURIDADE DO HOSPITAL CLÍNICO DE SANTIAGO

Redacción.- FePMC informou que dous vixiantes de seguridade do Hospital Clínico de Santiago resultaron lesionados o pasado luns pola tarde, con cortes e contusións en diferentes partes do seu corpo, ao ter que intervir para conter a un doente extremadamente agresivo na zona de psiquiatría.

A Sección sindical rexional de UGT en Securititas manifesta o seu apoio aos compañeiros agredidos e denuncia o reducido número de traballadores vixiantes que prestan o seu servizo neste hospital.

Máis efectivos

Por todo isto, o Sindicato insta á dirección do CHUS a que adopte as medidas necesarias encamiñadas a adecuar o número de traballadores que prestan o servizo da vixilancia ás necesidades reais do devandito complexo hospitalario, xa que, para garantir a protección dos tra-

balladores santiarios e dos demais usuarios, primeiro hai que garantir a protección dos traballadores encargados de realizar esta tarefa.

UGT INSTA AOS PARTIDOS POLÍTICOS A NON FACER DEMAGOXIA COA INMIGRACIÓN

Redacción.- Con motivo do 21 de marzo, Día Internacional da eliminación da discriminación racial, a Unión Xeral de Traballadores elaborou o informe “Poboación traballadora estranxeira: da precariedade á igualdade” que inclúe datos de paro, pobreza e precariedade laboral nos diferentes estados membros da Unión Europea, e unha breve análise da poboación e o impacto positivo da migración en termos de idade e poboación activa, así como a concentración en determinados postos de traballo.

Os datos que se recollen indican o longo camiño que queda por percorrer á nosa poboación de nacionalidade estranxeira ou de orixe estranxeira para, tan sequera, aproximarse á igualdade neste país.

UGT, con motivo dos próximos procesos electorais, quere aproveitar este Día para demandar aos partidos políticos responsabilidade, respecto ás normas internacionais e nacionais e deixar de terxiversar, ou directamente mentir, acerca das migracións. Mensaxes como as que oímos nas últimas semanas, ademais de necias, pretenden alentar o rexeitamento e a discriminación cara a unha parte esencial desta sociedade.

Algunhas conclusións do informe son:

- España ocupa o primeiro lugar dos estados membros da Unión, en traballadores con risco de pobreza nacionais de terceiros

países.

- A taxa de risco de pobreza de fillos, entre 0 e 17 anos, de pais de nacionalidade estranxeira, alcanza en España o 57'3, só superada por Croacia, mentres que no caso de nenos e nenas da mesma idade fillos de pais de nacionalidade española, a taxa descende ao 22'6.

- A poboación estranxeira supón o 10'13% da poboación total de España. Mentres no intervalo de idade entre 0 a 15 anos, a porcentaxe de poboación española e estranxeira están moi igualados, no caso dos maiores de 65 anos, o 20'4% da poboación de nacionalidade española atópase neste intervalo fronte ao 6'7% da de nacionalidade estranxeira.

- Sen a achega das persoas de dobre nacionalidade, a poboación activa de nacionalidade española reduciríase en máis de 700.000 persoas e sen o das persoas de nacionalidade estranxeira, perderíamos 2.820.800 persoas activas. De 22.806.800 a 19.244.700. A migración e a dobre nacionalidade son os únicos factores que están a facer aumentar a poboación activa de España.

- A taxa de paro da nacionalidade de terceiros países, tanto en homes como en mulleres, supera en dez puntos á de homes e mulleres de nacionalidade española. Con

todo, as diferenzas entre sexos, son case iguais, unha diferenza de catro puntos entre mulleres e homes, calquera que sexa a nacionalidade.

- As persoas asalariadas estranxeiras a tempo parcial representan o 21'1% deste colectivo. A dobre nacionalidade (española e outra) non implica unha equiparación coas persoas de nacionalidade española. Mentres que para estas últimas a taxa de asalariados a tempo parcial é do 15'7%, no caso da dobre nacionalidade alcanza o 24'5%.

- Entre as seccións de actividade con maior número de traballadores e traballadoras estranxeiros, atópanse as que teñen as ganancias anuais máis baixas do mercado de traballo. E a diferenza doutras actividades, os salarios descenderon, para todos os traballadores e traballadoras, durante os últimos anos. Entre elas, tres actividades marcadamente feminizadas para as mulleres migrantes: traballo doméstico, limpeza e servizos de bebidas e comidas.

PROTEXER OS BOSQUES HOXE PARA FREAR A DEGRADACIÓN DO PLANETA

Redacción.- Como cada 21 de marzo desde o 2013, este xoves celebrouse o Día internacional dos bosques, unha conmemoración coa que a Organización de Nacións Unidas pretende sensibilizar e concienciar sobre a importancia de todos os tipos de ecosistemas boscosos e celebrar as diferentes maneiras nas que os bosques nos manteñen e protexen.

O tema deste ano foi “Os bosques e a educación” e ten como lema “Aprende a amar o bosque!”, con iso quérese destacar a necesidade de aprender a entender os bosques e proporcionar aos máis novos os fundamentos necesarios para que comprendan a súa importancia. Os bosques axudan a manter en bo estado o aire, o chan e a auga e desempeñan un papel clave ante algúns dos maiores desafíos aos que nos enfrontamos hoxe en día, como o cambio climático, a erradicación da fame e a sustentabilidade de comunidades rurais.

Ademais, a porcentaxe de persoas que

vive nas áreas urbanas crece a un ritmo moi elevado. Espérase que no ano 2050 un 70% da poboación habiten en grandes cidades. Sen unha boa educación, isto pode supoñer que as persoas se desvinculen cada vez máis da natureza e carezan da concienciación e a comprensión dos beneficios dos bosques e da necesidade de xestionalos de maneira sustentable, polo que é esencial que os bosques formen parte da nosa vida e educación.

Os bosques son uns ecosistemas repletos de vida. Ocupan ao redor dun terzo da superficie terrestre e albergan as tres cuartas partes da biodiversidade terrestre. Tamén son o fogar de preto de 2000 culturas indíxenas, que supoñen máis de 370 millóns de persoas (o 5% da poboación mundial). Ademais, os bosques son esenciais para a redución da contaminación atmosférica e a mitigación do cambio climático, xa que funcionan como sumidoiros de carbono. Estímase que os bosques eliminan da atmosfera aproximadamente dous mil millóns de toneladas de CO2 ao ano.

Dos 17 obxectivos de desenvolvemento sustentable (ODS), hai un que incumbe directamente aos bosques. É o obxectivo 15: “Vida de Ecosistemas Terrestres” que recolle a importancia de protexer, restablecer e promover o uso sustentable dos ecosistemas terrestres, xestionar os bosques de forma sustentable, loitar contra a desertificación, deter e investir a degradación das terras e poñer freo á perda da diversidade biolóxica. Pero a influencia dos bosques vai moito máis alá dun único obxectivo, xa que tamén realizan unha contribución directa á consecución do obxectivo 1 (fin da pobreza), do 6 (auga limpa e saneamento), do 7 (enerxía alcanzable e non contaminante) ou do 13 (acción polo clima).

Desde UGT estamos decididos a protexer o planeta, os seus ecosistemas e a súa biodiversidade, xa que consideramos que é un problema grave non só para o medio ambiente senón tamén para a erradicación da pobreza e a fame no mundo.

GARANTIR UNHA VIVENDA DIGNA E ACCESIBLE DEBE SER UNHA PRIORIDADE NOS PROGRAMAS ELECTORAIS

Redacción.- UGT mostra a súa preocupación ante a evolución das execucións hipotecarias e desafuzamentos, en vista aos “Datos sobre os efectos da crise nos órganos xudiciais”.

En 2018, perderon os seus fogares 56.230 familias, 18.945 foron por execucións hipotecarias, é dicir, por non poder fronte ao pago das cotas. Esta cifra é un 15,2% menos á rexistrada o ano anterior. Con todo, a este dato hai que sumar os desafuzamentos daquelas familias que viven en pisos de aluguer. 37.285 familias víronse afectadas por esta situación, o que supuxo un aumento dun 4,5%. Se a esta porcentaxe engadímoslle o que sucedeu en 2017 (4,3% das familias que vivían en aluguer foron desafuzadas) poderemos ter unha idea do que vén sucedendo e da necesidade de aplicar, canto antes, políticas sociais eficaces en materia de vivenda.

Estes datos son preocupantes, pero ademais conducen ao ruborizo coñecendo dalgunhas das conclusións do informe elaborado pola Comisión do Congreso dos Deputados que analizaba a crise financeira, o rescate bancario e a quebra das Caixas de Aforro, na que se critica o modo no que a banca xestionou a falta de pagamentos das hipotecas durante a recesión. Neste informe afirmase que foi un “erro estratéxico” non ofrecer solucións aos seus clientes distintos ao lanzamento e a execución hipotecaria, podendo convir con eles unha renegociación da débeda ou ben permitir que seguisen vivindo no fogar cun aluguer adecuado aos ingresos da unidade familiar. Todo iso, conclúe o informe, foi en detri-

mento do valor reputacional da banca.

Unha lei que avanza, pero non o suficiente

UGT considera que o acceso á vivenda, ben sexa en propiedade ou en aluguer, necesita de solucións inmediatas e afirma que, aínda que o novo RD Lei 7/2019, do 1 de marzo, de medidas urxentes en materia de vivenda e aluguer, aprobado polo Goberno, mellora a anterior normativa de 2013 e vai na boa dirección, as medidas que inclúe non son suficientes.

O sindicato entende que hai que seguir neste camiño e aplicar políticas tendentes a solucionar o grave problema que sofren miles de familias á hora de acceder a unha vivenda digna, adecuada e accesible. Neste sentido:

UGT reclama atopar unha solución habitacional antes de aplicar calquera desafuzamento, o que require unha auténtica coordinación entre os órganos xudiciais e os servizos sociais. Para iso, é preciso garantir os medios económicos e materiais necesarios, tanto na Administración de Xustiza como nos servizos sociais.

Hai que promover mecanismos para que aquelas familias que perdan a súa vivenda habitual como consecuencia dunha execución hipotecaria poidan permanecer no seu domicilio ou acceder a unha vivenda social en réxime de aluguer, a prezos acordes co seu ni-

vel de renda.

É preciso establecer unha norma legal de segunda oportunidade, en liña cos países máis avanzados da nosa contorna, que evite a expulsión da vivenda, a aquelas familias que non poden facer fronte á hipoteca e actúen de boa fe (fogar insolvente, non doloso).

Hai que potenciar actuacións, desde o ámbito estatal, para a constitución de grandes parques públicos de Aluguer social, no ámbito das comunidades autónomas e as entidades locais.

O obxectivo é achegarnos ás cifras de vivenda en aluguer que se dan na UE (mentres en España apenas chegamos ao 17%, na UE as vivendas en aluguer representan o 30,8%).

En definitiva, UGT defende que hai que priorizar as políticas que dean á vivenda un valor de uso e non de mero investimento e procura de rendibilidade, e insta os partidos políticos a que inclúan esta cuestión nos seus programas electorais, co obxectivo de dar resposta a miles de familias que sufriron e sofren os efectos dunha crise económica e financeira, que non provocaron, pero da que seguen sendo vítimas.

A PRECARIIDADE LABORAL É INCOMPATIBLE CUNHA CONCILIACIÓN PLENA E REAL

Redacción.- O secretario de Política Sindical de UGT, Gonzalo Pino, interveu na II Xornada de Testemuños pola Conciliación e a Corresponsabilidade organizada pola Comisión Nacional para a Racionalización dos Horarios Españóis (ARHOE) onde destacou o compromiso do sindicato coa conciliación e a corresponsabilidade, como elementos indisolubles dunhas relacións laborais de calidade e unha sociedade xusta.

“Traballamos para iso nos 130 anos de historia e seguimos facéndoo co mesmo tesón porque estamos convencidos de que conciliar é igualdade, é eficiencia, é saúde, é convivencia. Pero non hai conciliación posible se non se garanten antes uns dereitos laborais e sociais extensos e igualitarios. E nestes momentos, lamentablemente, estamos lonxe de logralo”.

Gonzalo Pino subliñou que “as políticas de axuste aplicadas desde 2010 e as sucesivas reformas laborais no noso país erosionaron dereitos esenciais e propiciaron unha situación de precariedade laboral xeneralizada incompatible cunha conciliación plena e real”.

“Non é posible racionalizar horarios cando máis do 25% do emprego é temporal; cando tres de cada catro empregos a tempo parcial están ocupados por mulleres e a metade é involuntario; cando se realizan un total de 330 millóns de horas extraordinarias ao ano, a metade das cales non se pagan; cando as empresas nin sequera teñen aínda obrigación legal de levar un rexistro da xornada ordinaria de traballo; cando case a metade da clase traballadora en España é mleurista; e cando as mulleres sofren unha

brecha salarial do 22%”, engadiu.

Pino sinalou que “estes datos convocan a toda a sociedade (empresas, sindicatos, administracións públicas e sociedade civil) a abordar unha ambiciosa tarefa colectiva, como é a de conformar un novo contrato social de progreso ao redor de tres eixos: promover empregos estables, produtivos, seguros e ben remunerados; construír un sistema de protección social suficiente, que ofrezca servizos esenciais básicos para a cidadanía, como o coidado de fillos e maiores a custo accesible; e lograr unha igualdade de oportunidades e de trato xeneralizada, e de maneira sinalada entre mulleres e homes”. “Só así lograremos implantar as medidas adecuadas que permitan unha efectiva conciliación da vida persoal e laboral”, finalizou.

TRÁFICO, PRIMEIRA CAUSA DE MORTE NO TRABALLO EN 2018

Redacción.- Actualmente vivimos nunha sociedade na que prima a inmediatez, a rapidez e a tensión laboral é xeneralizada entre os traballadores. Segundo a 6ª Enquisa Nacional de Condicións de Traballo, un terzo dos traballadores manifesta que debe traballar sempre ou case sempre a gran velocidade e o 35% debe cumprir prazos moi axustados, os afectados por ambas as esixencias son o 26%. Polo que observamos, as percepcións dos traballadores nesta enquisa teñen o seu reflexo nos accidentes laborais de tráfico.

Os principais factores de risco sobre os accidentes laborais de tráfico que identifican os traballadores por conta allea son a tensión e as prásas, o cansazo e as distraccións ao volante por exemplo polo uso do móbil. Os traballadores por conta propia ademais destacan as longas xornadas de traballo. Pola contra, os responsables de prevención de riscos laborais nas empresas ven como causas principais dos accidentes laborais de tráfico as prásas, distraccións polo uso do móbil e non respectar as normas de circulación. (Segundo o Informe RACE “A Seguridade Viaria en España”).

A introdución das novas tecnoloxías da información e comunicación no mundo laboral está a provocar unha hiperconectividade dos traballadores aos dispositivos facilitados polas empresas. Constantemente os traballadores

poden ser conectados a través de correo electrónico, localizados e cronometrados a través dos GPS, etc. isto xera unha gran presión sobre eles que desencadea en tensión por alcanzar os prazos cada vez máis curtos e a carga de traballo que cada vez tende a ser maior, por tanto os traballadores teñen máis prisa ao volante, están máis cansos, o que provoca fallos e distraccións. Todo isto está a deteriorar tanto a súa saúde como a súa seguridade no traballo e foi o tema central da xornada celebrada na Escola Julián Besteiro, na que se analizaron os novos riscos e os riscos emerxentes das TIC.

Segundo o citado informe, detectouse unha falta de formación entre os traballadores sobre seguridade viaria laboral nas empresas. Unicamente un 27% dos traballadores por conta allea que foron enquisados declarou recibir formación en seguridade viaria nas súas empresas. No outro lado da balanza debemos poñer as máis de 69.000 baixas por accidente laboral que se rexistraron en 2017, segundo os datos do Ministerio de Traballo.

Por outra banda, un 78% dos responsables de prevención de riscos laborais das empresas que foron enquisados non se senten

responsables dos accidentes laborais de tráfico, achacando a culpa tanto a traballadores como indirectamente á DXT. Debemos indicar que é a empresa a responsable de implantar medidas preventivas en materia de seguridade viaria laboral como, por exemplo, como recolle o informe do RACE, o fomento do telertraballo, flexibilidade horaria, rutas de empresa, formación a traballadores, modernización da frota de vehículos de empresa e garantir o correcto mantemento da mesma.

A seguridade e saúde no traballo debe ser unha prioridade. Desde UGT reclamamos medidas urxentes para acabar cos accidentes laborais de tráfico, os cales deixan moitas mortes de traballadores e traballadoras, causaron máis de 69.000 baixas laborais, co consecuente prexuízo para traballadores, empresas e administracións.

A SAÚDE LABORAL SEGUE SEN TENER PERSPECTIVA DE XÉNERO

Redacción.- A vicesecretaria xeral de UGT denunciou que “o tratamento da saúde laboral segue sen ter perspectiva de xénero nos convenios colectivos, xa que son escasos os que perciben este tema de forma adecuada atendendo á perspectiva de xénero. As únicas ocasións nas que a saúde laboral percíbese atendendo ao sexo do traballador están relacionadas coa situación de embarazo ou de lactación da muller”.

Realizou estas declaracións durante a presentación da Xornada Confederal de Saúde Laboral “Prevención de riscos laborais desde a perspectiva de xénero”, onde denunciou tamén “a falta de perspectiva de xénero nas ferramentas de estudo e vixilancia da saúde e na xestión da prevención de riscos laborais, así como a repercusión que tiveron na seguridade e a saúde da muller traballadora as reformas laborais, mesmo nas situacións de reprodución, embarazo e lactación natural”.

“As mulleres, en xeral, decláranse con peor saúde que os homes”, sinalou. “Isto ten moito que ver coa situación desfavorable da muller no mercado de traballo, marcada pola temporalidade, o traballo a tempo parcial, unha alta precariedade e a participación masiva en

determinadas ocupacións”.

A isto engádeselle a dobre xornada. “A adxudicación das responsabilidades domésticas e familiares de forma case exclusiva ás mulleres condiciona”.

Manifestou que “as maiores dificultades das mulleres para acceder ao mercado de traballo en igualdade de condicións, a segregación ocupacional, a discriminación salarial, os obstáculos para promocionar a postos de responsabilidade, o maior desemprego feminino, os impedimentos para conciliar vida laboral e vida privada e a violencia de xénero, incluído o acoso sexual e por razón de sexo, mostran como a igualdade plena e efectiva segue sendo aínda hoxe unha tarefa pendente que precisa de novos instrumentos xurídicos”.

Neste sentido, lembrou que a protección da seguridade e saúde das mulleres no ámbito laboral vén amparada pola normativa internacional, europea e nacional. Con todo, lembrou que “a crise económica e as reformas legislativas realizadas ao amparo da mesma empeoraron as condicións de vida e de traballo das mulleres, co consecuente atraso no desenvolvemento de políticas de igualdade e

de saúde laboral para este colectivo”.

Reclamou un maior esforzo dos representantes empresariais e sindicais para potenciar a saúde laboral das mulleres. “A prevención é unha tarefa de todos e todas e debe estar dirixida para todos e todas tamén”. Por tanto, “resulta imprescindible atender á perspectiva de xénero tamén na saúde e seguridade no traballo e incluído nos convenios dunha forma máis completa e eficiente”.

En 2018 “os homes sufriron case 370.000 accidentes con baixa en xornada de traballo, mentres que as mulleres sufriron algo máis de 150.000. Ademais, faleceron 482 homes por 24 mulleres”, sinalou. Neste sentido, considerou “evidente” a segregación do mercado de traballo, “onde os homes ocupan postos de traballo nos que hai maior presenza dos riscos tradicionais, mentres que as mulleres vense afectadas polos riscos psicosociais”. Con todo, “as patoloxías que causan os riscos psicosociais non teñen reflexo algún nas cifras de accidentes de traballo, xa que se consideran, na súa maioría, como continxencia común, polo que moitas destas enfermidades, que inciden en maior medida nas mulleres, non se contabilizan”.